

MELISSA KEILOVÁ

KRÁSKA A GEEK

An illustration of a person wearing a blue hoodie and black pants, sitting on a laptop. They are positioned on the left side of the large 3D word 'GEEK'. The background is a textured teal color with scattered white and orange dots.

Život
nie je film!

Kráska a geek

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Melissa Keilová
Kráska a geek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

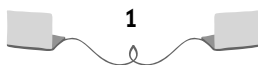
ALBATROS **MEDIA** a.s.

Melissa Keilová

Obsah

1 Takmer tanečná scéna s nevyspytateľným Humphreym Bogartom	5
2 Komiksové srdcia a láskou postihnutí skunkovia	12
3 Samuel Kinnison a Neobyčajne veselý víkend	19
4 Ako som už nikdy nehral Warcraft a ďalšie hlúpe predsavzatia	30
5 Nepredvídané dôsledky zapečeného baklažánu	42
6 Prečo je účes princeznej Leie vždy zlý nápad	55
7 X-Meni mali neuveriteľné dievča, ale aj tak...	71
8 Dôkaz, že matematika a sekáčiky na mäso sú užitočné len metaforicky	88
9 Keď je hudba z Čelustí totálne nevhodná	98
10 Dať niekomu do zubov nie je až taký zlý nápad	119
11 Liečebná sila filmov Johna Cusacka	139
12 Dôvod, prečo sa tomu hovorí volanie sirén	172
13 Rozpačité zistenie (toho, čo malo byť úplne zrejmé)	199
14 Logický sled udalostí, ktoré viedli k uvedeným skutočnostiam	200
15 Čo sa to deje s mojím životom?	216
16 Neobjavená zem	217
17 Miyagiho zjavenie	235
18 Prečo je občas najlepším riešením kopnutie do píšťaľa	245
19 Trápne odhalenia (toho, čo bolo zjavne viac než zrejmé)	259
20 Takmer tanečná scéna s päťdesiatimi miliardami kópií Marilyn Monroe	272
KONIEC	298
Ďakovanie	298

Takmer tanečná scéna s nevyspytateľným Humphreym Bogartom

Tento pondelok sa začne mojím pádom na zadok. Každý normálny chalan by si pomyslel, že od tej chvíle bude jeho deň už len lepší. Ja však celkom vážne pochybujem, že to je môj prípad.

Začujem rehot a potlesk. Nieкто samopašne vykrikuje.

Rovno nado mnou visí obrovský ružovo-fialový, trblietkami obsypaný symbol skazy, vlastnoručne vyrobený členmi plešového výboru.

Justin Zigoni sa rozbehne, preskočí ma a v letku tresne rukou do cedule. Zhora sa znesie sprška jagavých konfiет a jedna z nich mi pristane na sietnici.

Zatvorím oči.

Zaujímalo by ma, či niečo také môže spôsobiť mŕtvicu.

Justin znovu vykrikuje a zapumpuje päšťou nad hlavou. Obklopí ho dav – kŕdeľ neurčito vyzerajúcich dievčat a zopár chalanov, ktorí nosia navlas rovnaké topánky. Tak ako si veвериčka hromadí orechy, títo nadutí tupci čerpajú z môjho pádu svoju dennú dávku zlomyseľnej radosti.

Keby existovalo ocenenie pre najväčšieho školského hlupáka na svete, Justin Zigoni by nielenže vyhral, ale pomenovali by po ňom aj tú cenu a zaručene by ho uviedli do stredoškolskej siene slávy všetkých hlupákov.

Pri pohľade na samofúby výraz na Justinovej tvári je mi jasné, že práve on je zodpovedný za to, čo na strednej škole v Bowen Lakes vyvolalo salvy smiechu. To on prevrhol fľašu s voskom na podlahu rovno pred mojou skrinkou.

„Ako sa ti páči výlet, Sammy?“ podpichne ma. Banda dutých hláv a ich prisluhovačov sa rozosmeje.

Nikto ma nevolá Sammy. Moja matka výnimočne používa oslovenie Samuel, ale vždy som bol a aj som Sam. Sammy je meno pre päťročného fagana, hosťa v televíznej súťaži alebo šťastného, rozjareného človečika.

Ja rozhodne nie som Sammy.

Zhora sa na mňa pozerá Mike a na tvári má nepatrne usta-rostený výraz. Nepatrne, pretože po a) môj najlepší priateľ prejavuje svoje pocity zriedkakedy inak než nepatrne a po b) Mike dobre vie, že zverejnenie obáv by viedlo iba k ďalšiemu mučeniu, len čo sa pozbieram zo zeme. A tak zostanem nehybne ležať nasledujúcich približne deväť sekúnd, potom Mike konečne vystrie ruku a vytiahne ma na nohy.

Objaví sa Adrian a tvári sa svojím štandardným štýlom *mám chuť nikomu vraziť*. Musím však podotknúť, že Adrian Radley v živote nikomu nevrazil. Obávam sa, že dnešný deň bude nielen horší a horší, ale skončí sa katastrofou epických rozmerov.

Mike pozbiera müsli tyčinky, ktoré mi vypadli z vrečka,

potom si napraví okuliare na nose a zamračene sa postaví oproti Justinovi.

„Ty si také hovädo, Justin,“ zahundre.

„Čo že som, ty teploš?“ zavrčí Justin a priloží si dlane k ušiam, akoby bol aj hluchý, nielen dementný.

Justin nevie, že Mike je gay. Okrem mňa, Adriana a Allison to nevie nikto. Keďže mi nenapadne, čo vhodné povedať a súčasne neprezradiť svojho najlepšieho priateľa, jediným logickým rozhodnutím je nereagovať.

Adrian to však vidí inak. Vrhne sa dopredu a len v poslednej sekunde ho reflexívne chytím za okraj mikiny.

„Dozri na toho trola, Sammy,“ poznamená Justin a neprestáva sa pritom chechtať. Podobne sa rehocú len filmoví zloduchovia tesne predtým, ako vypustia rádioaktívne žraloky.

Adrian je mi sotva po plecيا. Nedávno mu pomerne netradičným spôsobom začala rásť brada. Vytvára akýsi pruh chlupov, ktorý sa tiahne cez dolnú časť sánky od ucha k uchu a Adrian si ho odmieta oholiť. Vlasý si nestrihal už roky. A má miernu nadváhu. Takže je mi jasné, že ľudom, ktorí nemajú správne informácie o mýtických jaskynných ľuďoch, môže Adrian trochu pripomínať trola. Hovoria mu tak už od ôsmich rokov. Nie som si istý, či mu to ešte prekáža.

„To je v poriadku, Adrian,“ zamrmlam.

Adrianova tvár sa sfarbí dočervena. Mám obavy, že spustí krik prešpikovaný hláškami zo *Star Treku*, ale Mike rozptýli jeho pozornosť müslí tyčinkou. Potom mi spolu pomáhajú pozbierať učebnice rozhádzané po celej chodbe.

Justin sa domýšľavo zaškľabí. „Vážne, chalani, keby tu vyhlasovali najstratenejšiu existenciu roka, vy by ste vyhrali Grammy alebo také niečo.“

Jeho vyjadrenie nedáva zmysel, ale jeho obdivovateľom je to jedno a všetci zborovo vyprsknú do smiechu. Zatúžim, aby sa na školskej chodbe objavil Leatherface z *Texaského masakra motorovou pílou*. Vtom sa však rozozvučí zvonček, Justin do mňa strčí bokom a zamieri preč. Som vyšší než on, ale patrí k tým silnejším z mužského rodu, takže ma poľahky zatlačí do skrinky.

Jeho kamaráti do nás naposledy zabodnú pohľady a vyrazia za ním. Dievčatá sa s chichotom rozutekajú.

Adrian a Mike sa postaví ku mne. Napravím si mikinu. „Už som vám spomínal, že neznášam svoj život?“

Mike si vzdychne. „Veľa ráz.“ Bezvýrazne na mňa pozrie. „Pripravený na hodinu angličtiny?“

„Mohol som toho magora zložiť,“ zavrčí Adrian.

„Hej,“ odvrkne Mike. „A potom by sme ťa museli odviezť na pohotovosť. Radšej sa ovládaj.“

Ďalších devätnásť sekúnd stojíme na mieste. Je to taká naša tichá dohoda, pretože za ten čas dutohlavci stihnú doraziť do učebne angličtiny. Nemusíme sa na seba ani pozrieť – len čo uplynie stanovená doba, všetci naraz vykročíme.

•

Na strednej škole v Bowen Lakes sa mi nikdy nepáčilo. Keby o mojom živote niekto napísal scenár, o strednej v Bowen

Lakes by sa v ňom neobjavilo viac než len poznámka v nadpise prvej scény. V poslednom čase však mám dojem, akoby sa udalosti spriahli proti mne a zmenili moju neurčitú antipatiu na plnohodnotnú, absolútnu nenávisť.

Zigoniho stupídnosť tento rok nabrala nový vietor do plachiet. Ani čoby cez prázdniny spadol do kade s tekutinou, ktorá podobné bezbrehé kreténstvo v človeku umocňuje. Alebo sa všetky tri jeho funkčné mozgové bunky neuveriteľne nudia.

Navyše – napriek skutočnosti, že sa Jarný ples bude konať až o deväť mesiacov –, plesový výbor premenil celú školu na trblietavú ružovú pevnosť.

Steny, na ktorých pôvodne viseli výkresy študentov a plagáty varujúce pred pohlavne prenosnými chorobami, sa teraz strácajú pod vrstvou výtvorov plesového výboru. Všade sa objavili koláže tváří s našpúlenými perami a neuveriteľným spôsobom sprznené filmové plagáty. Snažia sa ma presvedčiť, že „čaro starého Hollywoodu“ sa dá vzkriesiť použitím výtvarných potrieb z obchodného domu.

Na nástenke šachového klubu visí plagát k filmu *Casablanca*. Humphreyho Bogarta a Ingrid Bergmanovú nahradili tváre Justina Zigoniho a Sharni Vaneovej, pričom Sharnin bezduchý pohľad smeruje do prázdnych Justinových očí. Uvažujem, či vandalizmus vo forme prимаľovaných fúzov a rohov je pre nich dostatočný.

Keby ma plesový výbor bodal tupou ceruzkou, bolelo by ma to menej než výber tejto témy. Snažím sa vyhýbať filmom, ktoré sa odohrávajú na strednej škole alebo sa v nich tancuje,

prípadne spĺňajú obe kritériá. Hoci pod nátlakom by som musel priznať, že mám svoj rebríček najobľúbenejších scén z filmov tohto typu:

1. Scéna z maturitného plesu vo filme *Carrie*. Tá kočka sa zblázní a silou mysle zničí celú školu. To si predsa zaslúži byť na prvom mieste zoznamu, nie?
2. Scéna z maturitného plesu v pôvodnom filme *Buffy, zabíjačka upírov*. Z podobných dôvodov ako predchádzajúca, len bez výbuchov, ale s krvilačnými upírmi navyše.
3. Scény z maturitného večierka vo filme *Maturitný ples*. Aj keď len pre neurčitú nádej, že aj náš školský ples navštívi besniaci sériový vrah.
4. Záverečná tanečná scéna z pôvodnej verzie filmu *Zakázaný tanec*, ktorý som sledoval počas Neobyčajne veselého víkendu¹. Uvádzam ju, pretože bola donebavolajúco trápna, ale aj preto, lebo ani jeden z hercov nemal v sebe štipku rytmu, s čím sa dokážem stotožniť.
5. Záverečná scéna z filmu *Pomáda*, odohrávajúca sa na jarmoku, v ktorej závere vidíme letiace auto. Ja verím, že letiace auto symbolizuje cestu do posmrtného života, takže Sandy a Danny sa zrejme zrazili s ruským kolesom alebo

---

¹ Nie je to tak, ako to znie.

niekto konečne správne tresol kladivom do silového automatu a ten ich zmietol. To je v mojich očiach jediný možný koniec tohto napomádaného dementa s poškodeným mozgom.

Mike vyhlásil, že som nepochopil pointu *Pomády*, pretože som zrejme vnútorne mŕtvy. Rozhodol som sa to brať ako kompliment.

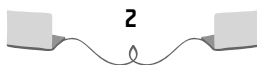
•

S Mikom máme spoločnú angličtinu, ale Adrian má matematiku s pani Čchowovou. Odprevadí nás k triede, aj keď sa musí vrátiť tou istou cestou, čiže príde neskoro.

Mike sa bez náhlenia šuchce po mojej ľavici a Adrian sa pomaly vlečie po mojej pravej strane. Mike si znovu posunie okuliare na nose a potom nenútene mávne rukou. Z rukáva mu odpadne zopár trblietok. Adrian si odkašle a prehrabne si vlasy. Urobím to isté; na podlahu sa znesie ďalšia ružovo-fialová trblietavá spráška.

To je maximálna hranica, po ktorú som schopný zájsť v koordinácii pohybov s ostatnými ľudskými bytosťami.

Asi je zbytočné hovoriť, že na Jarný ples nepôjdem.

Komiksové srdcia a láskou postihnutí skunkovia

Prvú hodinu máme angličtinu.

Zrútim sa na zvyčajné miesto v treťom rade spredu.

Mike sedí vedľa mňa, bez akéhokoľvek výrazu a absolútne potichu; tak sa na verejnosti správa vždy. So svojimi hnedými vlasmi a s hnedým oblečením sa dokáže stratiť na akomkoľvek pozadí. Tak trochu čakám, že sa podobne ako chameleón naučí meniť aj farbu kože.

Na druhej strane sedí Allison Winfieldová. Obhryzenou ceruzkou Hello Kitty si čmára do roztrhaného zošita. Pozrie sa na mňa a zaškerí sa. Vyzerá to celkom príjemne. Nechápem prečo. Napriek Hello Kitty viem, že kto sa notoricky vyškiera, patrí medzi mojich obľúbencov.

Allison je jediné dievča, s ktorým sa kamarátim. Má tie najjemnejšie blond vlasy, aké som kedy videl, a statická elektri-
na jej ich takmer stále lepí na tvár. Je jedným z tých dievčat, ktoré – pokiaľ budem mať šťastie – zasiahne puberta asi tak v dvadsaťpäťke.

Mike mi v jednom kuse naznačuje, že by som s ňou mal

začať chodiť, že sa ku mne presne hodí. No ja neviem. Pokúsil som sa predstaviť si ju bez trička; podľa môjho odhadu vyzerá ako ja, keď som mal dvanásť. S radosťou môžem vyhlásiť, že to so mnou neurobilo doslova nič.

Allison si žuje prameň vlasov. Mike si strčí do úst dve ce-
ruzky a prázdny pohľadom civie na hodiny nad tabuľou. Vic-
tor Čcho, ktorý sedí vedľa neho, zaujme svoju štandardnú po-
lohu. Hlavu si položí na zošit a do dvoch minút slastne zaspí.

Pán Nicholas má hlavu vopchanú v zásuvke, a ako plynie čas, hluk v triede sa zvyšuje. Pán Nicholas je celkom fajn, aj keď prehnane vážny. Chodí v uniforme pozostávajúcej z riflí a po-
staršieho saka. Viem, že je fanúšikom klasických hororov, pre-
tože som ho niekoľko ráz zahliadol v kine Astor. Týmto činom
mi pripadá výrazne lepší než ostatní učitelia v škole.

Angličtina ma zvyčajne celkom baví, ale po Zigonihom pod-
raze moja chuť na *Macbetha* klesla na bod mrazu. Otvorím
zošit na prázdnej stránke a pustím sa do zložitého obrázka Pev-
nosti samoty z pôvodného *Supermana*, čo by mi malo trvať,
pokiaľ je môj odhad správny, až do konca hodiny.

Ozve sa zaklopanie.

Dvere sa otvoria.

Do triedy vojde zástupca riaditeľa pán Faville, nahlas sa vy-
smrká do vreckovky a dlhšie, než je nutné, skúma jej obsah.
Nakoniec vreckovku skrkve a napchá si ju do vrecka.

Za ním vojde nejaké dievča.

Vo filmoch – nie v tých umeleckých, ktoré tvoria ľudia niekde
v garáži, ale v hollywoodskych, kde sa dôležité udalosti musia

zdôrazniť, aby ich pochopili aj tí hlúpejší – sa vyskytujú isté nepriame náznaky, ktoré vás upozornia, že dôjde k nejakej zmene.

Keby bol život film, malo by sa v to pondelkové ráno, keď sa otvorili dvere, stať toto:

Hudba začne hrať trochu hlasnejšie. Zaznie klavír a husle. Možno sa pridá aj violončelo.

Do triedy vnikne závan vetra a prinesie so sebou náruč lístia, ktoré sa spomalene znesie na lavice. Všetkým chalanom v triede – okrem Mika, ktorý je gay, a mňa, pretože som vnútorné mŕtvy – z hrudí vystrelia maľované srdcia ako skunkovi Pepemu, keď zbadá svoju milovanú samičku.

Hluk v triede sa zmierni, až celkom utíchne.

Zástupca Faville chvíľu niečo šepká pánu Nicholasovi. Potom mu kývne, kývne na dievča a kývne aj triede, načo bez slova vybehne z miestnosti.

Nezaujímam nič, čo sa deje v tejto škole. Som však pomerne slušný pozorovateľ, podobne ako vedci, ktorí celé dni trávajú pozorovaním objektov v mikroskopoch. Nové dievča znamená čerstvé mäso, možno posun v spoločenskej hierarchii, možno dokonca aj tému rozhovorov počas nasledujúcich troch obedov, ktoré si vypočujem aj napriek tomu, že ma to vôbec nezaujímam. Všetko je to totálne zbytočné, ale niekedy v budúcnosti mi to možno poslúži ako vhodný materiál na písanie scenárov.

Odložím ceruzku na kresbu Supermana. Pripravím si svoju duševnú ceruzku a duševnú spoločenskú výsledkovú kartu.

Pán Nicholas sa oprie o stôl. V triede panuje absolútne ticho. Dievča čaká.

Má na sebe žlté šaty, aké nosili ženy v domácnosti v päťdesiatych rokoch minulého storočia, a na nohách červené topánky bez podpätkov. Vlasy má dlhšie než považujem za praktické; vlnia sa mu takmer až po pás a uprostred ich má rozdelené cestičkou. Lahostajne sa rozhliada po triede a vôbec sa netvári vydesene. Nie je prehnane sebavedomé ako napríklad Adrian, keď v siedmom ročníku namiesto referátu o filme *Outsideri* zaspieval pieseň. Mikovi aj mne sa táto udalosť vryla do pamäti ako bod nula, od ktorého sa spoločenská špirála našej skupiny začala stáčať smerom nadol.

Dievča nemá strach, ale nie je ani namyslené. Musím si poznamenať, že to je plus.

Pán Nicholas sa usmeje. „Zdá sa, že máme v našej škole novú študentku. Verím, že... Camillu... prijmete medzi seba. Povedzte nám niečo o sebe, slečna Carterová.“

Camilla. Nezvyčajné meno bez zbytočných samohlások. Ďalšie plus.

Dievča pokrčí plecami, akoby mu rozprávanie pred dvadsiatimi ôsmimi potenciálnymi nepriateľmi nerobilo nijaký problém. „Práve sme sa prisťahovali. Môj otec a ja. Pochádzame odtiaľto, ale nejaký čas sme žili na najrozličnejších miestach.“

Má britský prízvuk. Ďalšie plus.

Musím uznať, že je to veľmi pekná baba. To je štvrté plus. Zároveň však musím poznamenať, že je čudne oblečená. Nemám tušenia, čo dievčatá považujú za prijateľné, ale obávam sa, že toto oblečenie by mohlo byť považované za mínus.

Má aj tetovanie. Sakramentsky dobré tetovanie s modrými kvetmi, ktoré sa jej vinie po ľavom pleci. Nepoznám inú študentku z jedenásteho ročníka, ktorá by mala tetovanie. V triede to zašumí. Piate plus.

„Otec je spisovateľ. Novinár. Dlhو sme žili v Londýne, ale potom rok pracoval v New Yorku, a tak sme sa nejaký čas potĺkali po Spojených štátoch.“ Pousmeje sa a pokrčí plecami. „Myslím, že sa mu cnelo za domovom.“

Je z New Yorku. Má britský prízvuk. Dvadsiate plus.

S tvárou pána Nicholasa sa stane niečo zvláštne. „Počkajte, váš otec je *Henry Carter*?“

Vo vzduchu odrazu cítiť slabý závan slávy. Energia v miestnosti sa zmení. Moja duševná ceruzka neisto visí nad výsledkovou kartou.

„No, áno. Ste jeho fanúšik?“ spýta sa Camilla.

„Žartujete?“ Pán Nicholas na ňu hľadí, akoby do našej triedy zabľúdila so Shakespearovou hlavou v škatuli. „Váš otec – on napísal článok o skupine Grand Funk Railroad pre časopis *NME*, však?“

„Hej. Otec miluje toto prastaré štádium rocku. Ale Mark Farner je fakt skvelý.“

Usmeje sa. Nehanbí sa ani sa nenaparuje. Je to proste len úsmev. Ďalších dvanásť plus.

Učiteľ si z ničoho nič uvedomí, že má vo svojej blízkosti dvadsaťosem ďalších ľudí, pretože zavrie ústa a skryje obrovský obdiv, ktorý prechováva voči otcovi tohto dievčaťa. Oprie sa o katedru. „Viete, žiaci, Henry Carter je zaručene jeden

z najlepších hudobných novinárov súčasnosti. Robil rozhovory s každým od Lou Reeda až po Bowieho.“

Ozve sa tlmový šepot. Väčšinou od ľudí, ktorí nemajú potuchy, o kom učiteľ hovorí, ale majú nejasný pocit, že ide o niekoho slávneho, kto si dozaista tlmový šepot zaslúži.

Pán Nicholas vyvráti oči dohora. „Pre časopis *Uncut* spovedal aj Kennyho Elfina.“

Trieda zborovo zalapá po dychu a všetci si začnú horúčkovito šepkať. Kenny Elfin sa umiestnil na druhom mieste vo vlaňajšom *X-faktore*.

Nové dievča prikývne a znovu sa naňho usmeje. Záverečné skóre predstavuje pätnásť miliárd plus. Ďalší päťolizáč v službách armády prekliatych dutohlavcov.

Učiteľ zo seba strasie svoje omámenie. Ukáže na stoličku v druhom rade vedľa Jackie Nguyenovej. Nová spolužiačka nenútené podíde k lavici. Všetci ju sledujú, ale ona sa pohybuje, akoby bola v miestnosti celkom sama.

Justin Zigoni sa tak usilovne snaží dovidieť jej na nohy, že skoro spadne zo stoličky.

Pán Nicholas sa k nám obráti chrbtom a začne niečo písať na tabuľu. Nikoho to však nezaujíma.

Dievča si sadne a siahne si dlhé vlasy do nedbalého copu. Vytiahne z tašky v koži viazaný zápisník a okuliare typu mačacie oči. Nasadí si ich na nos.

Odsunie sa od lavice, prehodí si nohu cez nohu a zápisník si položí na koleno. Dve dievčatá, ktoré sedia o lavicu ďalej, Camillu nenápadne napodobnia.

Victor Čcho sa bezmála zadusí vlastnými slinami a s odfrknutím sa zobudí.

Allison, ktorá sedí vedľa mňa, sa uškrnie.

Mike prestane obhrýzať koniec ceruzky a zachytí môj pohľad. Viem presne, čo si myslí. *Justin a jeho banda sa budú mať v najbližšej budúcnosti čím zaoberať?*

Zagúľam očami. On zaškúli. Snažím sa nevyprsknúť do smiechu.

Vrátim sa k svojej Pevnosti samoty.